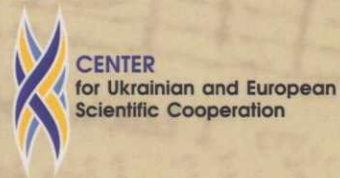

COPERNICUS

De Musica 2/2023

wydawnictwo
adam marszałek

COPERNICUS

De Musica

(2/2023)

REDAKCJA

Prof. Marcin Gmys – redaktor naczelny
Mgr Wojciech Krzyżanowski – sekretarz redakcji

Prof. Karol Berger
Prof. Marianna Stanislavivna Cherniavska
Dr Magdalena Nowicka-Ciecierska
Dr Oksana Hysa
Prof. Stefan Keym
Mgr Anna Lubońska-Toboła
Dr Władysław Malinowski
Prof. Irena Poniatowska
Prof. Oleksandra Ivanivna Samoilenko
Prof. Jim Samson
Dr Kamila Stępień-Kutera

RECENZENCI

dr hab. Rafał Ciesielski, prof. UJ
dr hab. Piotr Podlipniak, prof. UAM

REDAKTOR PROWADZĄCY

Szymon Gumienik

REDAKTOR TECHNICZNY

Mirosław Głodkowski

KOREKTA

Marcin Gmys i Wojciech Krzyżanowski
Dorota Ilnicka

PROJEKT OKŁADKI

Krzysztof Galus

© Copyright by Wydawnictwo Adam Marszałek

© Copyright by Helvetica Publishing

© Copyright by Center for Ukrainian and European Scientific Cooperation

Wszystkie prawa zastrzeżone. Książka, którą nabyłeś, jest dziełem twórcy i wydawcy.
Żadna jej część nie może być reprodukowana jakimkolwiek sposobem – mechanicznie, elektronicznie,
drogą fotokopii itp. – bez pisemnego zezwolenia wydawcy. Jeśli cytujesz fragmenty tej książki,
nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło.

Toruń 2023

ISSN 2956-4875

ADRES REDAKCJI

Instytut Muzykologii UAM
ul. Uniwersytetu Poznańskiego 7
61-614 Poznań

wydawnictwo
adam marszałek

HELVETICA
PUBLISHING HOUSE

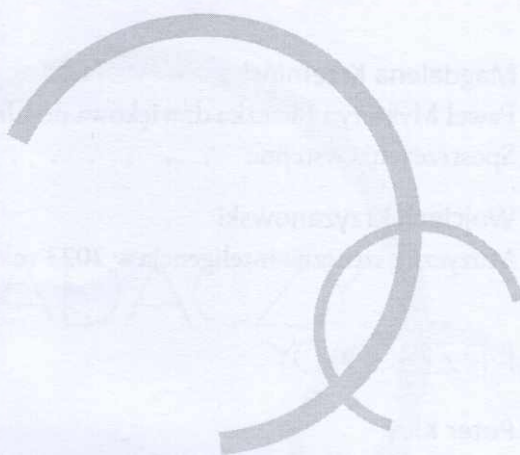

CENTER
for Ukrainian and European
Scientific Cooperation

Wydawnictwo prowadzi sprzedaż wysyłkową:
tel. 56 664 22 35, e-mail: marketing@marszalek.com.pl

Wydawnictwo Adam Marszałek
ul. Lubicka 44, 87-100 Toruń, tel. 56 664 22 35
e-mail: info@marszalek.com.pl, www.marszalek.com.pl
Drukarnia, ul. Warszawska 54, 87-148 Łysomice

Helvetica Publishing
ul. Inglezi, 6/1
Odessa, tel. +38 (097) 713 35 50
e-mail: mailbox@helvetica.ua, www.helvetica.ua

Spis treści

SPOJRZENIA BADACZY Z TARNOPOLA I KIJOWA

Feng Baojiang

Environmental themes in Chinese dance theater: experience and perspectives 5

Oksana Hysa

Studia muzykologiczne na uniwersytetach we Lwowie i Krakowie w latach 1911–2023 15

Z HISTORII MUZYKI POLSKIEJ

Emilia Przybyszewska

Litania jednogłosowa. Historia gatunku 21

Alicja Zielińska

Gatunek toccaty w symfoniach organowych Feliksa Nowowiejskiego,
Charles'a-Marie Widora i Louisa Vierne'a 37

Jerzy Fryderyk Wojciechowski

Charakterystyka współpracy artystycznej Pawła Kochańskiego i Karola Szymanowskiego 61

W KRĘGU OPERY

Piotr Deptuch

Osiemnastowieczne przemiany opery w refleksji estetycznej 71

Anna Lubońska-Toboła

Romantyczny mit Meistersangu. *Śpiewacy norymberscy* Richarda Wagnera
wobec platońskiej koncepcji twórczego szалу 77

Hanna Kicińska, Marcin Gmys

Peter Grimes Benjamin Brittena jako operowe studium wykluczenia i lęku 85

WOKÓŁ K-POPU, MYKIETYNA I SZTUCZNEJ INTELIGENCJI

Patrycja Sznajder

W obronie tożsamości – interpretacja kempowej stylizacji w wybranych utworach
k-popowych pierwszych dekad XXI wieku 95

Oksana Hysa

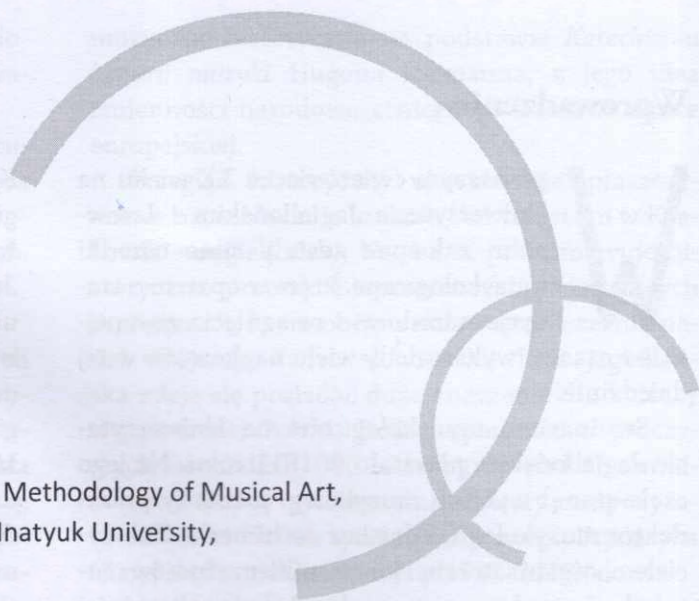
<https://orcid.org/0000-0003-2236-7498>

Candidate of Arts,

Docent of the Department of Musicology and Methodology of Musical Art,

Ternopil National Pedagogical by Volodymyr Hnatyuk University,

Ternopil, Ukraine

Studia muzykologiczne na uniwersytetach we Lwowie i Krakowie w latach 1911–2023

SUMMARY

Oksana Hysa

Musicological studies at the universities of Lviv and Krakow in 1911–2023

The knowledge of the genesis and functioning of the Cracow and Lviv schools of musicology in the first half of the 20th century is essential, and the development of new events in the whole of southern Ukraine requires the most extensive history. It should be acknowledged that in the literature special attention is paid to the specifics of genesis and the development of the relevant components of educational institutions. This quest has also been insufficiently studied in the works of scientific musicologists, both Ukrainian and foreign. This is not only due to the discovery and analysis of new documentary and factual materials, but also the annoying lack of regular cooperation of musicological centers in Krakow and Lviv on the basis of scientific and didactic positions in the district, but also with the lack of theoretical understanding of the concept of Jagiellonianism, which gave rise to the phenomenon of the University of Cracow and the historically related Lviv University.

KEYWORDS

Jagiellonian cultural tradition, Department of Musicology of the Lviv University, Department of Musicology of the Jagiellonian University, Zdzisław Jachimecki, Adolf Chybiński

Wprowadzenie

W pierwszym ćwierćwieczu XX wieku na Uniwersytecie Jagiellońskim i Lwowskim założone zostały silne ośrodki muzykologiczne, które w oparciu o tradycje narodowe i osiągnięcia europejskie z czasem wykształciły wielu naukowców w tej dziedzinie.

Seminarium muzykologiczne na Uniwersytecie Jagiellońskim powstało w 1911 roku. Na jego czele stanął wybitny muzykolog, pierwszy polski doktor muzykologii, Zdzisław Jachimecki. Założycielem, organizatorem i kierownikiem studiów muzykologicznych, utworzonych zaledwie rok później na Uniwersytecie Lwowskim, był naukowiec równie wybitny – Adolf Chybiński. Obaj wymienieni uczeni w okresie międzywojennym zostali na swoich uczelniach profesorami.

Celem niniejszego artykułu będzie zarysowanie charakterystyki naukowej działalności jednostek muzykologicznych Uniwersytetów Jagiellońskiego i Lwowskiego od momentu ich powstania do pierwszych dekad XXI wieku, przy czym charakterystyka poczyniona zostanie z perspektywy – istotnej w moim przekonaniu – idei „jagiellonizmu”.

1.

Kwestie powstania i rozwoju katedry muzykologii na Uniwersytecie Jagiellońskim badali m.in.: Krystyna Duszyk¹, Janina Korolewicz-Waydowa², Jerzy Parzyński³, Włodzimierz Pożniak⁴, Tadeusz Przybylski⁵ oraz Małgorzata Woźna-Stankiewicz⁶. Uzupełnieniem ich spostrzeżeń jest analiza dorobku publicystycznego Zdzisława Jachimeckiego przedstawiona w pracach takich badaczy, jak Magdalena Dziadek⁷, Elżbieta Dziebowska⁸, Włodzimierz Pożniak⁹ i Leszek Polony¹⁰. Porównanie dorobku tych dwóch wybitnych postaci polskiej muzykologii – Zdzisława Jachimeckiego i Adolfa Chybińskiego – przeprowadził w szczególności Leszek Polony. Przebieg ich gorących dyskusji przedstawili także Magdalena Dziadek¹¹ i Jerzy Parzyński¹², podkreślając kompozytorską twórczość pierwszego i znaczącą działalność popularyzatorską drugiego.

Rozwój edukacji muzycznej i proces становienia profesjonalnej wiedzy o muzyce na Ukrainie został ujęty w kontekście złożonych realiów społeczno-politycznych pierwszej połowy XX wieku w pracach takich badaczy, jak O. Hnatyshyn¹³, L. Kiyanovska¹⁴, I. Lyashenko¹⁵, O. Nemkovych¹⁶.

¹ K. Duszyk, *Twórczość kompozytorska Zdzisława Jachimeckiego*, „Muzyka” 1983, nr 3.

² J. Korolewicz-Waydowa, *Sztuka i życie. Mój pamiętnik*, Wrocław 1958.

³ J. Parzyński, *Popularyzatorska działalność Zdzisława Jachimeckiego*, „Muzyka” 1983, nr 3.

⁴ W. Pożniak, *Studium muzykologii w Uniwersytecie Jagiellońskim*, [w:] *Studia z dziejów Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego*, red. S. Mikucki, Kraków 1967, s. 440–448.

⁵ T. Przybylski, *Rozwój studiów muzykologicznych w Uniwersytecie Jagiellońskim. Muzykologia krakowska 1911–1986*, red. E. Dziebowska, Warszawa–Kraków 1987.

⁶ M. Woźna-Stankiewicz, M. Lewicki, A. Sitarz, *Zdzisław Jachimecki (1882–1953): twórca muzykologii w Uniwersytecie Jagiellońskim. Katalog wystawy, 24 listopada – 7 grudnia 2011*, Kraków 2011.

⁷ M. Dziadek, *Polska krytyka muzyczna w latach 1890–1914. Czasopisma i autorzy*, Cieszyn 2002.

⁸ E. Dziebowska, *Muzykologia krakowska 1911–1986*, Kraków 1987.

⁹ W. Pożniak, *Jachimecki Zdzisław*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. X, Wrocław 1962.

¹⁰ L. Polony, *Polski kształt sporu o istotę muzyki*, Kraków 1991.

¹¹ M. Dziadek, op. cit.

¹² J. Parzyński, op. cit.

¹³ O. Гнатишин, *Виконавська інтерпретація як об'єкт наукових зацікавлень Станіслава Людкевича*, „Українська музика” 2011, Число 1.

¹⁴ Л. Кияновська, *Основні етапи польсько-українських музичних взаємозв'язків у Львові у XIX – першій половині XX ст.*, „Musica Galiciana: зб. наук. статей” 1999, Т. 2.

¹⁵ І. Ляшенко, *Музична україністика в світлі сучасної культурної політики: аспекти гуманізації та гуманітаризації національної освіти*, „Українське музикознавство” 1998, Вип. 28.

¹⁶ О. Немкович, *Предмет українського історичного музикознавства кінця XIX – 20-х рр. XX ст.*, „Українське музикознавство” 2001, Вип. 30.

W ich opracowaniach Galicyjska Szkoła Muzykologiczna rysuje się jako organiczna część całej ukraińskiej muzykologii.

Jednak w muzykoznawstwie¹⁷ ukraińskim i muzykologii europejskiej temu problemowi poświęca się zbyt mało uwagi, w związku z czym istnieje potrzeba prowadzenia dalszych badań naukowych.

2.

Efektom owocnej działalności muzykologicznych ośrodków naukowych Krakowa i Lwowa było wykształcenie znaczącej ilości muzykologów o niekiedy europejskiej renomie. Ta działalność odtwarzała kod genetyczny jagiellońskiej tradycji kulturowej, gdyż od momentu powstania tych instytucji istniały wydziały „sztuk wolnych” (w dzisiejszych warunkach takie wydziały w Krakowie nie są wydzielone, a Uniwersytet Lwowski posiada szeroko rozwinięty profil muzyczno-teatralny).

Współcześnie, gdy organizacja procesu dydaktycznego w coraz większym stopniu koncentruje się na łączeniu osiągnięć europejskich z dziedzictwem narodowym, istnieje potrzeba uwzględnienia doświadczeń katedr muzykologii Jagiellońskiego i Lwowskiego jako niezmiernie istotnych dla powojennego wykształcenia się muzykoznawstwa ukraińskiego, a zarazem dla obecnej drogi integracji ze światowym środowiskiem naukowym.

Muzykologia uniwersytecka w Krakowie i Lwowie stała się istotnym czynnikiem kształtującym muzyczne kształcenie zawodowe. Zauważmy, że organiczna interakcja wyższej szkoły muzycznej z poziomami podstawowymi i średnimi – zaprzeczona we współczesnym zachodnioeuropejskim systemie edukacji muzycznej – nadal istnieje na Ukrainie i w Polsce.

Jak podają rozmaite źródła, uniwersytety w Pradze, Wiedniu i Krakowie w ramach systemu edukacyjnego monarchii austriackiej (od 1867 r. Imperium Austro-Węgier) w swojej działalności naśladowały uczelnie Paryża i Oksfordu¹⁸. Takie podejście zapewniało niewątpliwe atuty, również w zachowaniu europejskich wzorów w organizacji procesu dydaktycznego oraz merytorycznego tych uczelni. Szczególne znaczenie odegrała tu szkoła wiedeńska Guidona Adlera (jej przedstawicielem był Jachimecki), która zinterpretowała dynamikę

muzyczno-historyczną na podstawie *Katechizmu historii muzyki* Hugona Riemanna, z jego ideą zmienności narodowo-etnicznego lidera w sztuce europejskiej.

Przegląd historyczny ujawnia wielopłaszczyznowe nacechowanie imienia Uniwersytetu w Krakowie – Jagielloński. Nazwa ta podsumowuje historyczne przecięcie sprzeczności państwowych i religijnych, które obejmowały i współcześnie nadal obejmują świat słowiański. Idea jagiellońska zdaje się posiadać duże znaczenie dla kultury współczesnej Polski. Dość wspomnieć o uroczystych obchodach 600-lecia bitwy pod Grunwaldem w 2010 roku, które zainspirowały kompozytora i rektora Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, Stanisława Morytę (1947–2018), do stworzenia utworu symfonicznego poświęconego państwowym i militarnym osiągnięciom króla Władysława Jagiełły (*Uwertura „Rok 1410”*).

Zwraca również uwagę historycznie ukształtowana, wolna od wpływów religijnych wyznań, a od końca XVIII wieku świecka działalność na obu uczelniach, podczas gdy w Europie Zachodniej (uniwersytety w Niemczech i tzw. państwach protestanckich) wydziały i katedry muzykologiczne nadal często współistnieją z wydziałami teologicznymi. Wzorowanie się na uniwersytetach w Paryżu i Oksfordzie, a także znajdującego się pod ich wpływem Uniwersytetu Wiedeńskiego, który bardzo dużo znaczył dla Krakowa i Lwowa, zadecydowało o niezależności muzykologii jako osobnej dyscypliny na obu omawianych uniwersytetach w Polsce i na Ukrainie.

Strukturę muzykologicznych programów nauczania uniwersytetów w Krakowie i Lwowie łączy wspólny z Wiedniem stosunek do muzykologii spekulatywnej, zapewniający bogaty dostęp do dyscyplin związanych z naukami humanistycznymi. Specyfika muzykologicznego kształcenia na omawianych uczelniach była oczywiście ściśle uzależniona od poglądów Zdzisława Jachimeckiego i Adolfa Chybińskiego, których uczniowie położyli podwaliny pod muzykologię na akademiach muzycznych w Krakowie, Lwowie, a także nieco później w Poznaniu. Należy podkreślić rolę absolwentów narodowości ukraińskiej, którzy pracując pod opieką Jachimeckiego podtrzymali swoim

¹⁷ Termin „muzykoznawstwo” stosowany jest w ukraińskich ośrodkach naukowych jako odpowiednik używanego w Europie Zachodniej i w Polsce muzykologii.

¹⁸ С. Аверинцев, *Риторика и истоки европейской литературной традиции*, Москва 1996, С. 15.

istnieniem geny kulturowe Uniwersytetu Krakowskiego jako ośrodka słowiańskiego myślenia w pracy naukowej i artystycznej.

3.

Głównym kierunkiem badań przedstawicieli krakowskiej szkoły muzykologicznej była przede wszystkim historia muzyki polskiej. Zainteresowania muzykologiczne krakowskich uczonych można podzielić na cztery grupy. Do pierwszej należeli muzykolodzy zajmujący się historią muzyki dawnej (Józef Reiss, Zygmunt M. Szweykowski, Piotr Poźniak, Aleksandra Patalas, Zofia Dobrzańska-Fabiańska, Piotr Wilk). W swoich pracach przeważnie zwracali oni uwagę na rozwój muzyki XV–XVIII wieku. Przedmiotem badań drugiej grupy była historia muzyki XIX–XXI wieku (Włodzimierz Poźniak, Stanisław Golachowski, Tadeusz Strumiłło, Tadeusz Kaczyński, Elżbieta Dziebowska). Przedstawicielami trzeciej grupy byli lub są muzykolodzy, skoncentrowani na problematyce teorii muzyki i antropologii muzycznej: Mieczysław Drobner, Aleksander Frączkiewicz, Bogusław Schaeffer, Alicja Jarzębska, Małgorzata Perkowska-Waszek oraz Jadwiga Paja-Stach. Estetyką muzyczną jest zainteresowana czwarta grupa muzykologów reprezentowana przede wszystkim przez Małgorzatę Woźną-Stankiewicz.

Powyższy wykaz moim zdaniem przekonująco zaświadcza, że krakowscy muzykolodzy nadal wyznają metodologiczne zasady swojego „patrona” – prof. Zdzisława Jachimeckiego, rozwijając je w nowych warunkach i aktywnie rozbudowując założony przez niego dyskurs muzykologiczny. Siła krakowskiej muzykologii tkwi w nieprzerwanej tradycji, idei zapoczątkowanej przez jej twórcę i kontynuowanej już przez kilka pokoleń jego naukowych „dzieci” i „wnuków”. Bezspornie, to właśnie długa tradycja odróżnia krakowską szkołę muzykologiczną od szkoły lwowskiej, którą w latach 1939–1941 spotkała egzystencjalna katastrofa.

4.

Z kolei Adolf Chybiński konsekwentnie wprowadzał nową terminologię do aparatu pojęciowego muzykologii, co przyczyniło się do ukształtowania polskiego dyskursu naukowego opisującego zagadnienia muzyczne. W znacznie mierze ta właśnie działalność tego naukowca zdecydowała o jego

wielkim znaczeniu dla rozwoju nauk muzycznych w Polsce. Badacz oparł naukę o muzyce na zasadach ścisłej metodologii. Ulubiony przez Chybińskiego źródłoznawczy kierunek badań stworzył zaś solidne podstawy dla rozwoju muzykologii narodowej, której celem była stopniowa eliminacja „białych plam” obecnych w historii muzyki polskiej¹⁹.

Czołowi przedstawiciele lwowskiej szkoły muzykologicznej skutecznie angażowali się w działalność wydawniczą i edytorską, inwentaryzację piśmiennych zabytków kultury muzycznej oraz w ich ciągłe i całościowe badanie. Adolf Chybiński wielokrotnie poruszał te kwestie w swoich publikacjach. Mówiąc o zadaniach muzykologii historycznej w Polsce, naukowiec podkreślał, że należy badać wszystkie aspekty polskiej muzyki, które nagromadziły się w ciągu kilku stuleci od samego początków jej rozwoju. Konieczne jest, według tego badacza, przestudiowanie nie tylko szeregu materiałów drukowanych, ale także rękopiśmiennych i dopiero synteza tych opracowań może odtworzyć prawdziwy obraz bogatej historii muzyki polskiej²⁰.

Działalność lwowskiej szkoły muzykologicznej można podzielić na dwa etapy. Pierwszy etap (1912–1939) to okres działalności Zakładu Muzykologii na Uniwersytecie Lwowskim. Drugi etap (od 1940) to ustanowienie muzykologów w Konserwatorium Lwowskim, a w ostatnich latach – konkretnie od 2011 roku – wznowienie działalności w Katedrze Muzykologów na Lwowskim Uniwersytecie Narodowym.

W pierwszym okresie działalności katedry muzykologii aktywnie rozwijały studia średniowieczne (nacisk położono na badanie historii i rozwoju europejskich szkół kompozytorskich, a mianowicie – lokalnych tradycji muzycznych). Ta dziedzina wydawała się absolutnie priorytetowa w badaniach Adolfa Chybińskiego. W okresie powojennym jego studenci koncentrowali się m.in. na następujących kwestiach: mediewistyce, historii muzyki ukraińskiej, etnomuzykologii, teorii muzyki, historii i teorii wykonawstwa muzycznego, filozofii muzyki, teorii i praktyce śpiewu cerkiewnego, szkole kompozycji.

Ogólnie rzecz ujmując, zainteresowania muzykologiczne lwowskich naukowców można podzielić na sześć grup. Pierwszą grupę tworzą lwowscy muzykolodzy-mediewiści (O. Tsalai-Yakymenko, Y. Yasinovsky, Y. Medvedyk, N. Syrotynska),

¹⁹ A. Chybiński, *O zadaniach historycznej muzykologii w Polsce*, „Muzyka” 1930, nr 10, s. 587.

²⁰ Ibidem, s. 595.

których zainteresowania obejmują badanie tradycji monodycznej, pieśni religijnej, estetyki muzyki cerkiewnej etc. Reprezentantami drugiej grupy są muzykolodzy-ukraińscy (S. Lyudkevych, M. Bilińska, L. Yarosevych, S. Pavlyshyn, Y. Bulka, L. Kiyanova), którzy badają zjawiska historii muzyki ukraińskiej w kontekście europejskim. Trzecią grupę stworzyli etnomuzykolodzy: J. Shust, V. Goshovsky, Y. Slyvynsky oraz B. Lukanyuk. Ich zainteresowania obejmują różne aspekty nauki o muzyce ludowej. Przedstawicielami czwartej grupy są muzykolodzy zajmujący się teorią muzyki: V. Zaderatsky, M. Lemishko, O. Zelinsky i J. Yakubyak. Rozmaite aspekty muzycznego wykonawstwa badali natomiast reprezentanci piątej grupy: T. Staruch, N. Kashkadamova, G. Blazhkevych-Brylynska, O. Katrych, I. Zinkiv oraz A. Karpyak. N. Kashkadamova zwracała szczególną uwagę na sztukę fortepianową Ukrainy (jak i zagranicy) różnych epok. Z kolei T. Staruch i G. Blazhkevych-Brylynska koncentrowali się na grze na fortepianie i pedagogice muzycznej we Lwowie, przy czym O. Katrych – na zagadnieniach teoretycznych muzycznej interpretacji, I. Zinkiv – na problematyce organologii, zaś A. Karpyak – na historii i teorii wykonawstwa na instrumentach dętych. Do przedstawicieli szóstej grupy należą muzykolodzy zgłębiający problematykę filozofii muzyki – O. Kozarenko i N. Shvets. Można zatem stwierdzić, że przedstawiciele współczesnej lwowskiej szkoły muzykologicznej vel muzykologicznej dotykali niemal wszystkich istotnych aspektów muzykologii współczesnej.

Zakończenie

Zdzisław Jachimecki i Adolf Chybiński są oryginalnymi osobowościami twórczymi w polskiej nauce muzycznej pierwszej połowy XX wieku. W omawianych czasach, ze względu na złożone uwarunkowania historyczne na arenie międzynarodowej, ich myśl muzykologiczna wykazywała bezpośredni związek z koncepcją jagiellońską, w odróżnieniu od ośrodka poznańskiego, kierowanego od 1922 roku przez prof. Łucjana Kamieńskiego, gdzie można zaobserwować raczej polskie preferencje centrowe.

W działalności dydaktycznej, naukowej oraz krytyczno-muzycznej Jachimeckiego i Chybińskiego można dostrzec zarówno pewne cechy wspólne, jak i odmienne.

Za cechy wspólne wypada uznać wysoki profesjonalizm, europejski wymiar ujmowania narodowego dziedzictwa muzycznego i wzorowanie się

na najlepszym europejskim doświadczeniu pedagogicznym w kształceniu zawodowych muzykologów. Cecha ta stała się integralną częścią tradycji krakowskiej i lwowskiej szkoły muzykologicznej. Odmienne cechy okażą się natomiast wyraźniej widoczne, gdy przyjrzymy się zainteresowaniom naukowym i wynikom ich badań. Tak więc dla Zdzisława Jachimeckiego szczególnie charakterystyczne były kulturologiczne aspekty badań muzykologicznych, z naciskiem położonym na historyczne wartości narodu. Przejawem tego były również działania popularyzatorskie i publicystyka muzyczna Jachimeckiego.

Muzykologiczne preferencje analityczne i metodologiczne były z kolei głównym przedmiotem działalności twórczej reprezentanta lwowskiego, a po II wojnie światowej także poznańskiego środowiska akademickiego – Adolfa Chybińskiego, którego wyróżniała intensywna praca redakcyjno-wydawnicza. Nie ma jednak wątpliwości, że obaj polscy muzykolodzy, którzy byli bohaterami mojego artykułu, stworzyli własne szkoły muzykologiczne, których zasady oraz tradycje są nadal rozwijane i które okazały się mieć duże znaczenie także dla ukraińskiej kultury muzycznej.

BIBLIOGRAFIA

- Аверинцев С., *Риторика и истоки европейской литературной традиции*, Москва 1996.
- Chybiński Adolf, *O zadaniach historycznej muzykologii w Polsce*, „Muzyka” 1930, nr 10.
- Duszyk Krystyna, *Twórczość kompozytorska Zdzisława Jachimeckiego*, „Muzyka” 1983, nr 3.
- Dziadek Magdalena, *Adolfa Chybińskiego i Zdzisława Jachimeckiego droga do muzykologii uniwersyteckiej*, „Polski Rocznik Muzykologiczny” 2004, t. 3.
- Dziadek Magdalena, *Polska krytyka muzyczna w latach 1890–1914. Czasopisma i autorzy*, Cieszyn 2002.
- Dziębowska Elżbieta, *Muzykologia krakowska 1911–1986*, Kraków 1987.
- Гнатишин О., *Виконавська інтерпретація як об'єкт наукових зацікавлень Станіслава Людкевича*, „Українська музика” 2011, Число 1.
- Jachimecki Zdzisław, *Z opery. Orfeusz – Krzysztofa Wil. Glucka*, „Głos Narodu” 1917, nr 185.
- Кияновська Л., *Основні етапи польсько-українських музичних взаємозв'язків у Львові у ХІХ – першій*

половині XX ст., „*Musica Galiciana: зб. наук. статей*” 1999, Т. 2.

Korolewicz-Waydowa Janina, *Sztuka i życie. Mój pamiętnik*, Wrocław 1958.

Лаврецький Р., *Історична освіта та наука у Львівському університеті в 1918–1939 роках: дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук: 07.00.06*, „Історографія, джерелознавство та спеціальні історичні дисципліни” 2000.

Ляшенко І., *Музична україністика в світлі сучасної культурної політики: аспекти гуманізації та гуманітаризації національної освіти*, „Українське музикознавство” 1998, Вип. 28.

Немкович О., *Предмет українського історичного музикознавства кінця XIX – 20-х рр. XX ст.*, „Українське музикознавство” 2001, Вип. 30.

Parzyński Jerzy, *Popularyzatorska działalność Zdzisława Jachimeckiego*, „Музыка” 1983, nr 3.

Polony Leszek, *Polski kształt sporu o istotę muzyki*, Kraków 1991.

Poźniak Włodzimierz, *Jachimecki Zdzisław*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, т. X, Wrocław 1962.

Poźniak Włodzimierz, *Studium muzykologii w Uniwersytecie Jagiellońskim*, [w:] *Studia z dziejów Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego*, red. S. Mikucki, Kraków 1967.

Przybylski Tadeusz, *Rozwój studiów muzykologicznych w uniwersytecie Jagiellońskim. Muzykologia krakowska 1911–1986*, red. E. Dziębowska, Warszawa–Kraków 1987.

Woźna-Stankiewicz Małgorzata., Lewicki Michał, Sitarz Andrzej, *Zdzisław Jachimecki (1882–1953): twórca muzykologii w Uniwersytecie Jagiellońskim. Katalog wystawy, 24 listopada – 7 grudnia 2011*, Kraków 2011.

Winowicz Krystyna, *Profesorom Zdzisławowi Jachimeckiemu i Adolfowi Chybińskiemu – twórcom polskiej muzykologii in memoriam*, „Polski Rocznik Muzykologiczny” 2004, т. 3.